

Čís. 12583.

Výživné určené soudním rozsudkem neb usnesením a b u d o u c n ě dospívající promlčuje se v době tříleté po splatnosti a jen výživné, které bylo již v době rozsudku neb usnesení splatné, promlčuje se v době třiceti let.

(Rozh. ze dne 5. května 1933, Rv I 2150/31.)

Usnesením ze dne 3. října 1924 bylo žalobci uloženo platiti žalované za sporu o rozluku manželství měsíčně 350 Kč od 12. května 1924 na výživu. Dne 16. října 1930 navrhla žalovaná proti žalobci povolení exekuce k vydobytí vyživovacích dávek za dobu od 12. května 1924 do 15. května 1928 celkem 16.800 Kč, kterážto exekuce byla usnesením ze dne 23. října 1930 povolena. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce nepřijetí exekuce, tvrdě mimo jiné, že vymáhané vyživovací dávky jsou promlčeny. Procesní soud první stolice uznal právem, že nárok žalované, pokud přesahuje 2292 Kč 90 h, zanikl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodech: Námitka promlčení je co do největšího dílu vyživovací pohledávky, uplatňované exekucí E 1385/30 odůvodněna. Exekuční titul je právoplatný za trvání manželského sporu o rozluku, který byl právoplatně skončen teprve dne 15. května 1928. Návrh na povolení exekuce nezaplacených částek výživného za dobu od 12. května 1924 do 15. května 1928 došel k exekučnímu soudu dne 16. října 1930. Podle § 1480 obč. zák. promlčují se však pohledávky nezaplacených částek výživného ve třech letech. Tak zanikl nárok na splátky výživného, dospělé před 16. říjnem 1927, pokud byly usnesením ze dne 3. října 1924 pro budoucí dobu přiznány. Nárok spočívá jen v částkách výživného, splatných v době od 16. října 1927 do 15. května 1928 v sedmi měsících po 350 Kč, tedy 2.450 Kč. Vyživovací nároky byly ovšem soudním usnesením pevně zjištěny. Také vyživovací splátky soudně pro budoucí dobu přiznané se promlčují ve třech letech, takže lze v tomto případě použití § 1480 obč. zák. Žalovaná žádá však také výživné od 12. května 1924 do 3. října 1924, tedy výživné, které již v době vydání exekučního titulu bylo splatné. Toto výživné činí za pět měsíců 1750 Kč a lze na ně použití jen třicetiletého promlčení. Podle souhlasných přednesů stran zaplatil žalobce za tuto dobu 800 Kč žalované na výživné, takže tu je za tu dobu nedoplatek 960 Kč. Činí tudíž nároky žalované z exekučního titulu, které ještě nezanikly, dohromady 3400 Kč. Naproti tomu bylo žalobci v různých sporech přisouzeno proti žalované na útratách úhrnem 1107 Kč 10 h, jež lze proti nároku žalované započítati, takže nárok žalované činí jen 2292 Kč 90 h. Odvolací soud k odvolání žalované napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolání v tom, že soud první stolice jest právního názoru, že se výživné, usnesením ze dne 3. října 1924 přiznané, promlčuje ve třech letech podle § 1480 obč. zák. a nikoliv, jelikož prý jde o závazek rozsudečný (Judikatobligation), ve lhůtě třiceti let. Právnímu názoru

odvolatelky nelze přisvědčiti. Výživné soudním usnesením určené a budoucně dospívající, promlčuje se ve třech letech po splatnosti a jen výživné za určitou dobu přiznané, promlčuje se v době třicetileté. Jen v takovém případě jde o závazek rozsouzený.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Názor odvolacího soudu, že výživné určené soudním rozsudkem neb usnesením a budoucně dospívající promlčuje se v době tříleté po splatnosti a že se jen výživné, které bylo již v době rozsudku neb usnesení splatné, promlčuje se v době třiceti let, jest správným a má úplnou oporu v zákoně (§ 1480 a nařízení min. sprav. ze dne 21. července 1858 č. 105 ř. z.).

Čís. 12584.

Nepřípustným jest mezitímní určovací návrh, jímž se má určit právo nebo právní poměr, o němž musí býti rozhodnuto již k žalobě. Rovněž nepřípustným jest mezitímní určovací návrh, jímž se požaduje rozhodnutí o budoucích poměrech, ve kterých ani nemusí jíti o strany rozepře.

(Rozh. ze dne 5. května 1933, Rv I 2288/31.)

Československé státní dráhy vybraly od postupitelky žalující firmy zdržné 80 Kč. V řízení o žalobě proti dráze o zaplacení 80 Kč vznesla žalobkyně mezitímní určovací návrh, že žalované nepřísluší právo vybírat v obdobných případech zdržné na základě čl. 62 § 4 př. řádu ani doplňujícího ustanovení k tomu článku s odvoláním se na vládní nařízení čís. 95/1930 sb. z. a n. a ocenila zájem na zjištění na 500 Kč. Procesní soud první stolice I. zjistil, že žalované dráze nepřísluší právo vybírat zdržné, II. uznal žalovanou povinnou zaplatiti žalobkyni 80 Kč. Odvolací soud I. odmítl odvolání žalované z rozsudku prvního soudu, pokud jím byla žalovaná odsouzena k zaplacení 80 Kč; II. vyhověl odvolání žalované z odstavce I. rozsudku prvního soudu a změnou rozsudku prvního soudu uznal právem, že žalované přísluší vybírat zdržné.

N e j v y š š í s o u d k dovolání žalobkyně zrušil napadený rozsudek v odstavci II., jakož i rozsudek soudu první stolice v odstavci I. a odmítl mezitímní určovací návrh žalobkyně.

D ů v o d y:

Mezitímní zjišťovací návrh, má-li býti potřebným určit právo, neb právní poměr, musí přesahovati rámec základního sporu, právo, které se má zjistiti, nesmí se vyčerpávati v nároku žalobou uplatňovaném, neboť jinak by nebylo zapotřebí, by se zjišťovalo. Důsledkem toho jest zbytečný a tím také nepřípustný mezitímní zjišťovací návrh, jímž se má